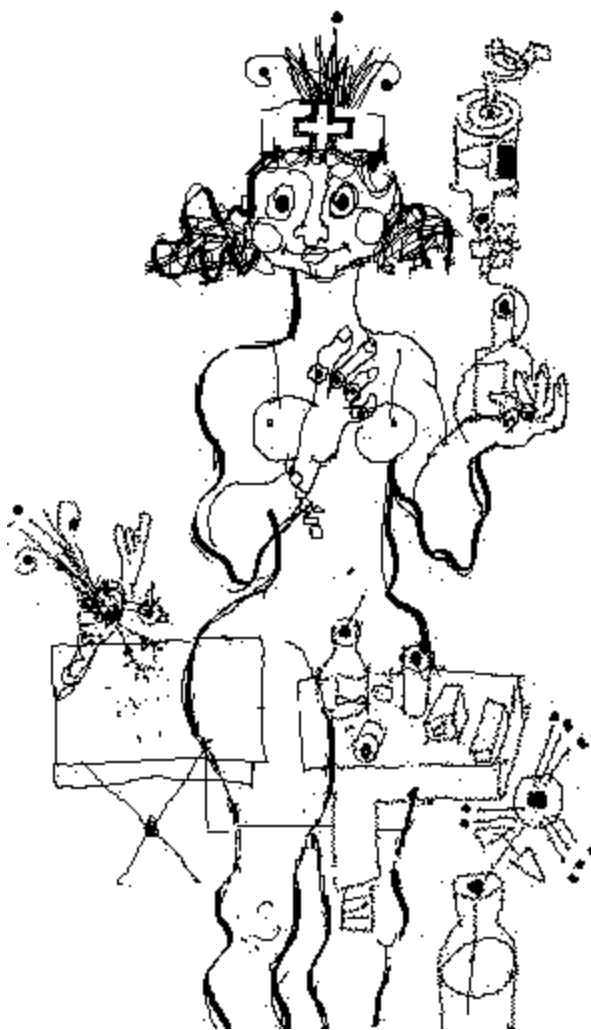

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ

ПЛАЦЕБО

chitanka.info

Какво е *плацебо*, Драги Читателю? Оказва се, че *плацебо* е нещо като нищо. Уж на външен вид е нещо, а на практика е нищо. Има го — няма го! Нещото — фантом! Конспирация. Даже и в разните речници го няма.

Сигурен съм, че голямата част от Драгия Читател не знае значението на думичката *плацебо*. Аз, дете се вика — толкова образован и културен човек; всестранно развит и преосведомен, че повече не може и да бъде; та и аз, Всезнайкото — доскоро не я знаех стопроцентово. Чувал я бях няколко процента; не е да не съм я чувал; но ми навявяше на коктейл от *плацента*, Микеле *Плачидо* без октопода, на *плаца китайце плаце до небо*, нещо *с... ебо...*; все едни такива завеяни и крайно недостоверни понятия.

Това — докато не се наложи да прекарам повече от нормалното време из Интензивни отделения с интензивно изучаване на — как да устискам още някой и друг ден на този грешен свят. Оказа се, че медицинският персонал много бил свикнал с мене; като ме изписали им липсвал разсъбличащият ми поглед, тълкуван погрешно като поощрително пощипване по някои изпъкналости, по време на животоспасяващите ме процедури. Казвам *погрешно*, щото бидейки по професия художник, погледът ми е професионално обременен и несъзнателно търси под дамската дреха точните извивки на конкретната анатомия, конструкцията и прочието, да не се отвличам по подробности от занаята; а и хасените бели одежди са достатъчно прозирни, та и да не си художник, ще забравиш, че си тръгнал към онзи по-съвършен свят и ще се заседиш на този — по-лошия, изведнъж сетил се за недовършени, неотложни, земни дела. Е, има и други причини, да не си правя самореклама.

С други думи — ме привикаха в Интензивното и ми предложиха да подпиша доброволно съгласие да участвам в тестването на някакво ново лекарство, със сложно име — не, че не мога да го произнеса — но не е още на пазара и не е етично; от японо-американска фирма с филиал в Швейцария. То било тъкмо за облекчаване на моите проблеми; хем безплатно ще го ползвам по време на тестването, а то щяло да се проточи година.

Подписах, легнах пак на едно от Онези легла, дето имат тъмна слава — приличат на космически кресла, приковават те като на електрически стол, мандахерцат се насам-натам с копчалъци, отрупани са с осцилографи, стъкленици, звънци и датчици и оттам, някои по-нетърпеливи, катапултират направо във вечността! Лежиш си голичък, не мърдаш; идват ти на краката разните апаратури с прикачения към тях операторски екип — самодиви в бели премени; боцкат те нежно къде ли не; кардиограми през час; и един прекалено красив вампир, жаден за кръв: дай си, вика, най-дойната вена; ха — стискай и отпускай юмрук, задръж... и шурва кипналата ми по естетически съображения кръвчица. Помните ги тия мукавяни масурчета с копринените конци-кунзайт, за везане — ибришими. Такива ибришими, само че стъклени, шестнадесет на брой — напълват ги с мойта си кръвчица, запечатват, турят им санскритски знаци и — фрък,

за Швейцария. Викам — то за цяла кървавица ми взехте, остана ли нещо и за мене. Останало било, каза прекалено красивата вампирка.

Така — два дни кръвни тестове; после спане в къщи — денем там; тестове, тестове; разрешиха на няколко дни, на седмица; на месец... и така до края. Всеки път — ново шишенце с таблетки под брой; маркирани с цифри; никой не знае какво е. Само в Швейцария знаели, където заминават до няколко часа пробите ми и до още няколко часа — по Интернетта съобщават пациент № Аз, кой номер хапчета да вземам до следващия път.

В течение на процедурите, разбрах, че всяко ново лекарство преди да бъде пуснато на пазара по света и у нас, задължително се тества на доброволни опитни обекти. В случая — първо на доброволни хлеббарки; ако оцелеят — на доброволни мишки; после на — морски свинчета; после на кучета доброволци. Следват доброволци от повтораръка човеци — като изпаднали от неznam си кое племе африканци; на съмнителни азиатци; на български художници преживели социалистическия реализъм в изкуството и борбата с формализма; накрая на западнали западняци — клошари и постсоцстуденти; и чак тогава може да се пуска на пазара. Това го научих поверително, така, че ако нещо там се разчуе, не отговарям.

И ето, че стигнахме най-после до *плацебо*-то! Цялата тая тайнственост с номера и усуканици — да не се разбере на кой индивид каква субстанция е приложена, се усложнява още и с факта, че според схемата на тестването, има два вида хапчета: истинското лекарство и фалшиво такова — нещо с малко тебеширен прах и захар, пресовано в същата форма и опознавателни знаци. И никой от изпълнителите на тестването, от съответната държава и болница — лекари, сестри и тестван, не знае какво си гълтал... истинският илач или плацебо. Само Ония в Швейцария. То не, че е фалшиво, но не е и истинско; ами е... как да го наречем... едно нищо... само илюзия...

Защо те занимавам Драги Читателю с това плацебо? Ами щото... нали сме пред избори. Ще избираме. *Пак!* Казва ли ти някой — избори ли ще са това или тестване! Кой е истинският — кой е плацебото!

Дали, поне, от някоя Наша си, вътрешна, сваятна Швейцария узнаем отговора.

Плаце ми се с кървави сълзи... то и кръв не остана — барем за една кървавица.

Разказът е отпечатан в брой 41 на в. Стършел 2006 година.

Жури с председател проф. Боян Биолчев, от номинираните десет произведения, го определя за Лауреат на Наградата на Фондация САТИРИК — ЧУДОМИР 2006; както и за цялостно литературно-хумористично творчество на автора му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.